

Alf Abelen.

Kriminalfortælling

af

Friedrich Friederich.

(Oversat fra Tysk.)

(Fortsat.)

„Ved Elsa, at De har sagt efter hende?“ spurgte Friherren.

„Nej, jeg ønsker heller ikke, at hun skal erfare det, for hun er bleven roligere.“

„Hvorfor skal hun ikke erfare det?“

„Vilde ikke dette forvandle min Kjerlighed til forhad?“

„Saa meget desto bedre.“

„Nej — nej, ikke nu,“ udbrød Platen. „Jeg kan tænke mig ind i hendes Tilstand; hun opgiver alt Haab om Lykke og om sig selv, hun kan endnu ikke overvinde, hvad der er sket, hendes Hjerte er opfyldt af Sorg — da kan det ikke være modtageligt for Kjerlighed. Jeg vilde maaske selv berøve mig Haabet, hvis jeg nu tilstod hende min Kjerlighed. Jeg er lykkelig, fordi hun har skænket mig sin Tillid — maaske forvandler denne sin, naar hun er bleven roligere, til Kjerlighed, og da er jeg den lykkeligste af alle Mennesker! Om end mit Hjerte er utaalmodigt, saa siger min Tanke mig, at jeg maa afvente den rette Tid, og jeg er fast bestemt paa at gjøre det.“

Friherren rystede langsomt paa Hovedet; han forstod ikke Platen, men var bestemt paa at rette sig efter dennes Ord.

Den følgende Morgen forberedte Bortinden Elsa paa, at hendes Moder var ankommen.

„Hvor er hun — hvor er hun?“ raabte den ulykkelige Pige, idet hun bevæget sprang op og ilede hen imod Døren.

I dette Øjeblik traadte Gehejmraadinden ind.

Med lidenskabelig Underlighed kastede Elsa sig til sin Moders Byst, og omfavnede hende, som om hun aldrig vilde stilles fra hende igjen. Derpaa brød hun ud i en heftig Graad.

Forgjæves søgte Gehejmraadinden at berolige hende, forgjæves strøg hun herteegnende sin Haand over hendes Haar. Taarerne gjorde hendes blegne Byst godt, det var, som om de langsomt løsnede, hvad der i mange Uger havde ligget knugende paa det.

Endelig satte hun sig ned paa en Skammel ved Siden af sin Moder; hun omfattede hendes højre Haand med begge sine Hænder og fortalte hende saa alt, hvad hun havde oplevet og lidt.

„Lad dette vare, Barn, opgivs dig ikke,“ afbrød Moderen hende gjentagende. „Senere, naar du er bleven roligere, skal du fortælle mig det. Tænk ikke nu paa det forbigangne; vi har truffet hinanden igjen, og denne Glæde skal ikke formørkes af noget.“

„Jeg bliver ikke rolig, førend du ved alt,“ sagde Elsa. „Mit Hjerte finder Værelse ved Meddelelsen; jeg gjorde Uret, da jeg forlod dig, og jeg kan kun sone denne Derved, at jeg ikke fortier noget for dig.“

Gehejmraadinden var bleven længe hos Elsa, og Friherren havde ventet paa hende med Utaalmodighed. Endelig traadte hun ind i Værelset til den gamle Herre og Platen, endnu heftig bevæget ved Omsynet og ved sin Datters Smerte.

Friherren ilede hende i Møde.

„Hvorledes er det med hende?“ spurgte han hastig.

„Hvorledes var Omsynet?“

„Den stakkels Pige er dybt rystet, dybere end jeg troede,“ svarede Gehejmraadinden bevæget. „Det er, som om hun har tabt alt Mod til at leve, og jeg frygter for, det vil vare længe, før hun overvinder det, som hun har oplevet.“

„De maa skaffe hende Afspredelse,“ faldt Friherren ind.

„De Indtryk, som en længere Rejse giver, vil virke velgjørende paa hende.“

„Nej, hun frygter for at træffe sammen med Mennesker,“ bemærkede Gehejmraadinden. „Hun vægrer sig endog for at vende tilbage til sit Hjem eller til M.; hendes eneste Dulle er rettet mod et stille Sted, hvor hun kan leve uset og uforstyrret, og efter hvad jeg hender hende, er dette det bedste for hende. Det, som piner hende, maa hun overvinde af sig selv, andre kan ikke bidrage mere dertil, end at de lader hende leve saa uforstyrret som muligt.“

Friherrens Dine oplæredes, et Haab vandt nyt Liv hos ham.

„Har hun ikke ydret, hvor hun ønsker at drage hen?“ spurgte han.

„Nej; jeg tror imidlertid, at hun vilde forblive fortrolig med ethvert Sted, naar det kun yder hende fuldstændig Ro og Ensomhed.“

„Vilde hun maaske kunne bevæges til at drage til mit Gods sammen med Dem?“ spurgte han videre.

„Ja, jeg har spurgt hende derom, og hun har samtykket dertil uden Betænkning.“

„Og det siger De mig først nu!“ afbrød Friherren hende rasst og med synlig Glæde. „De lader mig være i Tvivl der om, og dog ved De, hvor inderlig jeg ønsker dette!“

Sig Elsa, at ingen skal forstyrre hende hos mig. Hun skal leve ganske, som hun ønsker det. Ingen skal møde hende; hun skal hos mig finde den Ro hun ønsker.“

„Var saa god at sige hende dette selv,“ indvandt Gehejmraadinden.

„Vilde det være hende kjært, om jeg gaar til hende?“

„Ja, jeg skulde endog bede Dem derom, og ogsaa Dem, H. v. Platen. Hun især, hvor godt De begge mener det med hende.“

Friherren havde slet ikke ventet efter disse sidste Ord, men var allerede ilst hen til den Dør, som førte ind til Elsas Værelse. Platen og Gehejmraadinden fulgte efter ham.

Da han fik se Elsa, ilede han til hende og greb begge hendes Hænder, men var saa bevæget, at han ikke kunde sige et eneste Ord. Hans Dine hvilede paa den unge Piges blege Træk, Væberne bevægede sig, men der kom ikke et Ord over dem.

„Jeg glæder mig over, at De vil drage til mig,“ sagde han endelig. „De skal leve paa mit Gods ganske, som De ønsker det, stille og uforstyrret; der gives jo desuden kun ganske saa Mennesker i mit Hus, og ingen af dem skal møde Dem.“

Elsa lagde Mærke til den Glæde, som lyste ud af hans Dine; den var sand og naturlig.

„Jeg frygter kun for, at jeg falder Dem mere til Byrde, end De aner,“ sagde hun.

„Nej — nej!“ udbrød Friherren. „Jeg har allerede tiltænkt Dem et Værelse, som vender ud til Haven. Nu ligesom vifinof Haven øde, men naar Foraaret kommer, blomstrer og dufter det uden for Deres Vinduer, da vækkes De om Morgenen af Fuglens Sang, og om Aftenen slaar Nattergalen sine Triller i Træernes Grene, og intet Menneske forstyrrer Dem. Denne Ro gjør Sindet godt. Der var en Tid, da ogsaa jeg undveg Menneskene, da Livet var mig en Byrde, og jeg havde givet Afkald paa al Lykke — der i Naturens stille, idylliske Ro fandt jeg igjen den indre Fred, og siden den Tid har intet formaaret at ødelægge denne.“

Elsa rystede langsomt paa Hovedet, hun troede endnu ikke, at hun kunde finde Fred igjen.

„De vil finde Fred der, stol paa mit Ord,“ vedblev Friherren. „I Deres Alder glemmer man endnu hurtigere og lettere, og Livet træder en anderledes i Møde, end naar Haarene allerede er blegne; thi da retter Blikket sig mere tilbage til Fortiden end ind i Fremtiden, fordi man kun har lidet tilbage at haabe af denne.“

Friherren havde ikke No til at opholde sig længere i den lille By. GjennemTelegrafsen paalagde han sin Tjener straks at bringe nogle Værelser i beboelig Stand saa godt, som det lod sig gjøre i en Hast, og han var heldig fulgt efter endnu samme Dag.

Gehejmraadinden ønskede at blive nogle Dage endnu, for at Elsa kunde komme mere til Kræfter. Men Elsa var af samme Mening som Friherren; hun ønskede at komme bort fra det Sted, hvor hun var bleven ydmyget saa dybt.

Den næste Morgen førte en Vogn Elsa og hendes Moder, Platen og Friherren ud af Byen for at bringe dem til den nærmeste Jernbanestation. Vejret var ublidt, og Regnen slog paa Vinduerne, men den gamle Herre saa saa glad ud, som om han havde fundet sin egen Datter igjen, og nu førte hende hjem. Han var ganske overbevist om, at hun vilde blive lykkelig paa hans Gods, og af denne Lykke haabede han paa et stille Omsyn for sine gamle Dage.

Platen var rejst til Residensen. Friherren havde bedt ham om at tilbringe nogen Tid paa hans Gods, og han vilde helst have beholdt ham der for bestandig; men Platen havde alligevel affaaet dette, fordi han vilde give Elsa Tid og Ro til at komme til sig selv igjen.

Fra den Tid han havde set hende igjen, elskede han hende endnu lidenskabeligere, og han søgte, at han kun ved hende kunde blive virkelig lykkelig. Skjæbnen selv syntes at have knyttet hans Liv til hendes, og han kunde ikke anse dette for et Spil af Tilfældet. For hendes Skyld havde han mistet sin Arm og var derved bleven nødt til at opgave sin Stilling, og Skjæbnen havde forvundet ham at redde hende, da hun i Fortvivlelse stod i Begreb med at besejre sig Livet. En indre Stemme tilraakte ham atter og atter: „Du har reddet hende for dig!“ og han troede paa denne Stemme som paa en ufejlbar Forjættelse.

Det havde været hans Hensigt, saa snart han havde fundet Elsa igjen, at begive sig til sit Gods og ordne adskillige Ting der for selv at overtage dets Bestyrelse; men han drog Tiden ud, da Gobset saa meget langt borte, og han ikke kunde være frkt fra den elskede unge Pige paa længere Tid. Den Tanke, at hun saa Timers Vej skilte ham fra hende, og at han kunde naa hende hver Dag hvis han vilde, lodde ham til at blive i Residensen.

Dertil kom endnu, at Elsas Broder vendte hjem fra Italien og opsogte ham. De blev snart Venner, og den hyppige Omgang med Maleren vakte paany hans Lyst til at male, og Stein søgte at vedligeholde denne. De Vanskeligheder, som opstod deraf, at han kun havde en Arm, kunde overvindes ved Øvelse og han overvandt dem lidt efter lidt, da han besad Talent og fluderede med rasfløs Iver. Han undte sig kun Pusserum, naar han sammen med Stein gik ud til Friherrens Gods, hvor de altid blev modtagne med uforbulgi Glæde.

I saa Uger havde meget forandret sig paa Gobset. Elsa havde i Begyndelse affordnet sig fra alle, og den gamle Herre havde strengt befaleet, at ingen skulde forstyrre hende. Den uafbrudte Ro virkede velgjørende paa hende, og om end det lidende og smertefulde Træk ikke saa snart forlod hendes Ansigt, saa sluttede hun sig dog efterhaanden mere til sin Moder og Friherren.

I saa Uger havde meget forandret sig paa Gobset. Elsa havde i Begyndelse affordnet sig fra alle, og den gamle Herre havde strengt befaleet, at ingen skulde forstyrre hende. Den uafbrudte Ro virkede velgjørende paa hende, og om end det lidende og smertefulde Træk ikke saa snart forlod hendes Ansigt, saa sluttede hun sig dog efterhaanden mere til sin Moder og Friherren.

Den lille Herre iagttog hende skarpt og blev mere og mere fornøjet, jo mere han saa hende komme sig. Ved stille

at vise hende mange Opmærksomheder forstod han at vinde hendes Tillid, og naar hun saa vilde takke ham, afsvægede han det hver Gang bestemt.

„Jeg ønsker jo ene og alene, at De maa sele Dem som hjemme her,“ sagde han derpaa. „Indsæt De ikke, at der stikker Egoisme bag alt, hvad jeg gjør? Jeg tænker kun paa mig selv; thi hvis De forlod mig, hvis jeg maatte være her alene igjen, saa vilde jeg ikke mere højte det ud.“

Elsa havde snart sluttet Venstabs med Emmy v. Malten, som nu oftere kom i Besøg, og begge de unge Piger hang med inderlig Kjerlighed fast ved hinanden. De havde begynde en Smerte at overvinde, og søgte begge at undgaa enhver Seltskabelighed, og disse to Omstændigheder havde hurtigere knyttet dem til hinanden.

Julefesten nærmede sig med stærke Skridt, og for første Gang paa mange Aar skulde der brænde Juletræ i Friherrens Hus, og Mannstein glædede sig dertil som et Barn. Han havde indbudt Platen og Elsas Broder til at fejre Fjesten hos sig og traf med den største Hæmmelighed Forberedelser til den. Selv Gehejmraadinden, hvem han som en trofast Veninde spurgte om Raad i alt, lod han ikke, saa Nys om sine Forberedelser; thi ogsaa hun skulde overrastes.

Hvor bestemt Friherren end kunde være, hvor streng, ja hvor haard han end var, naar han indsaar, at han maatte være det, hvor ubønhørlig han end forfulgte sin Vej, naar hans Grundfætninger foreskrev ham den, saa bestod dog hans største Glæde i at berede andre Glæde. Naar han saa, at han gjorde andre lykkelige, da kunde hans Dine straae som et Barns, der har faaet rigelige Forælinger.

Han havde ogsaa indbudt Fru v. Malten og Emmy til at fejre Fjesten i hans Hus; vifinof var det bleven dem tungt at modtage denne Indbydelse, da dette var den første Julefest, de fejrede uden Værelse; men han havde bedt dem saa indtrængende, at de endelig gav efter for hans Bøn, især da de skulde have stor Taknemlighed.

Dagen før Juleaften kjørte Platen og Stein sammen til Mannsteins Gods. Det var en klar, kold Vinterdag, Sneen bedækkede Landskabet og gav dette et stille, højtideligt Præg.

Platen sad stille i Vognen og saa ud igjennem Vinduet. Han vilde skjule, hvor højt og hurtig hans Hjerte bankede nu, da han skulde se Elsa igjen. Da Friherren for saa Dage siden havde været hos ham, havde han sagt: „De vil næppe kjende hende igjen, saa meget har hun forandret sig i den sidste Tid. Hendes Kinder begynder allerede igjen at røde, og om hun end fremdeles er stille, saa søger hun dog ikke mere at undgaa Mennesker. Hun glæder sig til Fjesten, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg formoder, at hun glæder sig, fordi De vil komme. Hendes Hjerte er tillukket; men saa meget fastere vil det beholde, hvad det en Gang har optaget i sig.“

Hadde Friherren talt Sandhed? Glædede Elsa sig virkelig, fordi han kom? Han vovede næppe at haabe det, fordi Haabet førte ham videre, fordi det fremtryllede Billeder for ham og en Lykke, som var for stor, til at han kunne fatte den.

Hans lille Bæsen passede lidet til hans Lebfagers lystige Sind; men denne havde ingen Anelse om, hvad der foregik i ham.

„Platen, Du er saa stille, som om vi blev bragt lige til en Fæstning for der at lide Straf for en eller anden Forbrydelse!“ udbrød Stien. „Jeg lover mig meget lystige Dage; thi Friherren er den prægtigste gamle Mand, jeg kjender. Han glæder sig, naar man er munter, og desuden har han saa fortræffelige Vine i sin Kjaelder, at det gjør mig ondt, at han ikke længer holder nogen Kjaeldermeister, fordi jeg ellers vilde melde mig til denne Post.“

Platen for op som af en Drøm og strøg sig med Haanden hen over Panden for igjen at hense sig i Virkeligheden.

„Vilde du saa oplaa dit Atelier i Kjaelder?“ spurgte han, idet han gjerne gik ind paa sin Vens Spøg.

„Ja, og jeg vilde endog forpligte mig til kun at male Drillebilleder,“ vedblev Stein. „Mener du ikke, at de vil lykkes fortrinlig der? — Det er en forunderlig Fyr, denne Friherre! Selv drifter han kun to Glas, og saa har han et Vinlager, som om der hver Aften holdtes det største Drikkelag hos ham. Da han under vort sidste Besøg førte os ned i Kjaelder, fik jeg Respekt for denne Mand!“

„Vort sidste Besøg paa Gobset har overhovedet behaget dig meget — traf vi ikke Emmy v. Malten der?“ spurgte Platen.

„Det husker jeg ikke længer,“ svarede Maleren, uagtet hans Kinder rødmede let ved dette Spørgsmaal.

„Skulde du virkelig have glemt det?“

„Nu husker jeg det — ganske rigtig, hun var sammen med sin Moder.“

„Hvor ubemærket du kan forstille dig. Den unge Pige har altsaa ikke gjort noget Indtryk paa dig? Jeg lagde i det mindste Mærke til, at dine Dine stadig hvilede paa hendes Ansigt.“

„Som Maler interesserer ethvert smukt Ansigt mig, og du kan ikke paastaa, at hun er søg. Hendes Figur kunde vifinof være noget større — nu kanst du nok se noget mere endnu.“

„Og hun fik ingen Plads i dit Hjerte?“

„Min bedste Ven, mit Hjerte er for fornuftigt til at spille mig et saadant Puds; høortil kunde vel dette føre? Min Pensel strækker endnu ikke til for at ernære en Husstru; thi ofte forslaar den ikke en Gang til mine egne Forandenheder.“

„Du glemmer vist, at Emmy er Arving til et stort Gods.“

„Aldeles ikke; netop denne Omstændighed siger mig, at det vilde være meget taabeligt, om jeg vilde forlibe mig i hende. Trør du, at en saa rig Arving vilde vække sin Haand til en fattig Maler, der desuden kun er borgerlig født?“

„En Kunstner er aldrig fattig; thi den Stat, som han lever af, er umaadelig,“ indvandt Platen.

Stein smilede.

„Ven, det te høres jo meget smukt,“ svarede han saa. „Desværre har de Velsker, som trækkes paa denne Kunstner-

nes Rigdom lidet Værdi. Vi Kunstnere vil aldrig blive rige, og det er maaske ogsaa godt; thi vi vilde da sandsynligvis opføre at være Kunstnere. Der ser jeg allerede herrens Gods, forhaabentlig har han allerede stillet en Bin færdig til os, thi jeg er ganske forfrosen.“

Platen svarede ikke, men saa igjennem Vinduet i Døren op til Gobsets graa glinsende Vaaningshus.

Spejdede efter, om der ikke viste sig et Vigeansigt ved Vind og hans Hjerte bankede saa stærkt, at han frygtede for Stein kunde høre det. Mon Elsa virkelig glædede sig, han kom?

Vognen kjørte ind paa Gaardpladsen, og den lille herre viste sig i Døren; han vinkede med Haanden og rystede: „Velkommen! Velkommen!“

Platen sprang ud af Vognen, for denne endte ganske stille; han rystede Friherrens Haand og saa sig om de omkring.

„Elsa og hendes Moder er hos Fru v. Malten og nes Datter, som er ankomne for neppe et Kvartier,“ sagde Mannstein. „Kom nu, jeg vil straks føre Dem til Værelse, som er bestemt for Dem; thi De maa være frodne?“

Han gik foran.

En velbehagelig Barm strømmede dem i Møde til Værelse, han førte dem ind i; paa Bordet stod to Glas Vin, og Steins Dine lyste af Glæde.

Mannstein trykkede endnu en Gang sine Glaster og bød dem velkommen.

„Nu skal De vederbygge Dem,“ sagde han. „Jeg Dem være alene for ikke at forstyrre Dem; De finder Værelset neden under, og der venter jeg Dem, saafremt har gennemvarmet Dem lidt.“

„Platen, hvorfor er jeg ikke en Diger, saa at jeg bejngue denne fortræffelige Mand!“ udbrød Stein, da herren havde forladt Værelset, idet han traadte hen til det og fyldte Glasene. „Hvor godt den lille Herre haad der gjør et forfrosent Hjerte godt! Kom, klink! Skal for alle fornuftige Mennesker!“

Platen tømte sit Glas hurtig, gik saa hen til Værelset og saa ned i Haven.

„Sæt dig ned her, min Ven,“ sagde Stein og ledte ned til Bordet. „Kom! Hvor her er gemlygt!“

„Duffer du ikke at se og hilse paa din Moder og Emmy?“ spurgte Platen.

„Jo, men jeg forlader ikke dette Værelse, saalænge der endnu er en Draabe paa Glasene. Denne Vin er mig; se, hvor den glimser!“

„Og Emmy v. Malten lokker dig heller ikke?“

Platen, jeg er mere fornuftig og praktisk end du, jeg tager, hvad Øjeblikket byder mig. Nu glæder jeg ved Vinen, siden efter ved den lille. Der kan ikke være gemlygt neden under som her, hvor vi i No kan røge Cigarer.“

Platen kunde neppe beherske sin Utaalmodighed, forudsaa at Stein ikke vilde forlade Værelset, for Vind druffet op og fyldte derfor sit Glas og tømte det igjen for at forkorte Tiden.

Endelig var Glasene tømte.

„Nu gaar jeg med dig,“ sagde Stein og rejste sig, min Ven, jeg er kun bleven her for din Skyld,“ lovede leende til. „Vinen har farvet dine Kinder røde, du vil saa godt ud, som jeg aldrig har set dig for, det vil de Damerne.“

Platen svarede ikke, men vendte sig bort for at sin Bevægelse. Saa gik de begge ned i det Værelse, Damerne opholdt sig, og medens Stein hilste paa sin traadte Platen hen til Elsa.

Hendes Dine syntes at lyse op, da han traadte ind; havde hun tænkt dem, og hendes Haand skælvede, sagde hun hilste paa ham.

„De har ladet vente længe paa Dem,“ sagde hun højt.

Friherren kom nu der hen og sparede ham for at sige: „Nu, har jeg ikke Ret, ser ikke Elsa saa frisk og strænde ud som nogen Sunde før?“ spurgte han.

„Jeg ved, hvem jeg har at takke derfor,“ svarede Platen, rakte Haanden til Friherren, der var bleven hende Ven.

„Du har dig selv og det stille Liv, du fører,“ derfor,“ sagde denne og uudslog sig for at modtage Tak. „Jeg har sagt dig det tidligere; du vilde tro ikke tro mig den Gang; men jeg vidste bestemt, at du vilde komme dig og blive lykkelig.“

Uden at vente paa hendes Svær gik han borte og hende alene med Platen. En Jøfelse af Fortrolighed mægtigede sig hende, og halvt i Tanker plukkede hun Bøne af en højtøstet Gfæu, som hun ellers plejede saa usælgeligt.

„Jeg haaber, at Friherren har talt Sandhed,“ svarede Platen. „Jeg har her fundet mere, end jeg havde ventet,“ svarede Elsa uden at se op; „jeg er bleven roligere og har at overvinde og glemme; mon det imidlertid alene er det at være lykkelig?“

„Nej, men det er Grundlaget, hvorpaa Døren skal bygges; De haaber dog atter, Deres Dine ser sig lyfere imøde, og Fremtiden vil ikke stusse Dem.“

Stein kom hen for at hilse paa sin Søster, han ingen Anelse om, hvor ondt han gjorde sin Ven ved at styre dem.